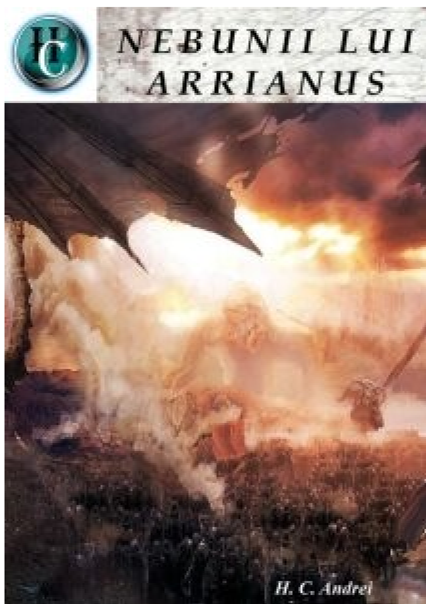
Cătălin Hidegcuti
Nebunii lui Arrianus



Iahtul luneca rapid, împins de motoarele repulsoare, deasupra câmpului de luptă.
Dedesubt, armatele reunite ale haosului se aruncau asupra redutelor imense de piatră şi metal, ziduri înalte de sute de metri de alte zeci de metri lăţime ridicate de namacuşi.
- Aşează-l pe coama aceea; îi spuse Arrianus navigatorului indicând o serie de coline care străjuiau flancul stâng al namacuşilor, cu mult în afara câmpului de luptă propriu-zis
Cyborgul, prins ombilical de comenzile vasului, se conformă. Uşor ca o pană, iahtul coborî la câţiva cm de sol, două perechi de picioare metalice se înfipseră adânc în sol stabilizându-l.
Din iaht ieşiră, printr-o rampă ce coborâse imediat ce atinseseră solul, un set de personaje care, prin diversitatea lor, formau un grup ciudat oriunde printre Planuri sau Domenii.
De pe vârful colinei vedeau o parte a câmpului de bătălie, cadavrele se ridicau deja într-un strat gros pe care puteai călca cu uşurinţă fără să atingi pământul. Milioane muriseră de ambele părţi şi continuau să moară, haosul aruncând val după val de creaturi în zidurile înalte de pe vârful cărora salve de energie continuau să curgă.

- Câtă vreme crezi că vor rezista ai tăi, Valliar? întrebă înaltul dorian ducându-şi mâna la mânerul sabiei magice puţin curbe ce-o purta la brâu
Sufletul ocupând armura de asalt goală înaintă un pas lângă Arrianus. Vederea normală şi-o pierduse odată cu transformarea pe care o suferise dar noua sa viziune îi permitea să vadă câmpurile şi aurele de energie. Iar artefactele pe care dorianul le purta îl transformau într-o figură luminoasă pentru Valliar.
- Ai mei vor rezista până la ultimul comandante. Avem aliaţi, încă, care nu ne-au abandonat. Împreună îi vor împinge pe demoni din lumea noastră.
- Nu ştiu de ce, dar cred că nu va fi atât de uşor armură imensă; bombăni Skalerii, femeia şarpe de la brâu în jos a cărei patru braţe arătau undeva în stânga lor.
O hoardă de creaturi modificate genetic pentru luptă se revărsa pe o vale strâmtă, împinşi din spate de creaturi de trei metri înălţime, creaturi a căror puteri psionice se simţeau şi de la marea distanţă care îi despărţea de aventurieri.
- Dacă trec de coame vor înconjura zidurile şi liniile de buncăre le cad pe flanc armurilor. Nici măcar nu-şi vor da seama ce-i va lovi. Dinţii creaturilor taie cu uşurinşă prin armurile normale iar cozile-vârf au venin puternic; zise Skalerii care cercetase cu grijă forţele pe care urmau să le întâlnească
- Îi oprim noi; zise Paianjen
Arrianus işi privi prietenul, insectoidul uriaş semânând cu un paianjen era extrem de inteligent dar tindea să-şi supraestimeze puterile.
- Da, aşa ne mai dezmorţim şi noi; surâse Daknar, magician înăscut al akadienilor
Studie hoarda, mâiniile formând vraja care urma să transforme valea într-un infern
Magia însă refuza să se formeze, realitatea rămânând neschimbată.
- Fără magie; îi reaminti Skalerii; aici avem destulă doar pentru trucuri de începători.
- Da, am uitat,.Valliar, lumea ta pare să ne refuze; mormăi Daknar
- De aceea poporul meu nu are vrăjitori. Doar psioni. Ne ajung şi aştia.

- Dar nouă nu; orinianul, fiinţă delicată care se proteja în afara atmosferei sterile din habitaturile lor cu un câmp de forţă emanând dintr-un harnaşament complicat care îi acoperea corpul, arătă hoarda care se apropiase simţitor
Pilotul cyborg apăru, în formă holografică, lângă ei.
- Îi curăţ Arrianus?
- Tu ocupă-te de trupele grele, ne ocupăm noi de aştia mici; îi răspunse dorianul luând de la brâu un obiect semănând cu două conuri puse bază în bază.
Vârful unuia, un pic deosebit, avea forma unui mâner ce putea fi prins în mână. Apăsă uşor un comutator şi aruncă cu lejereţe proiectilul spre hoardă. Odată în aer proiectilul îşi activă propria inteligenţă de bord, găsi ţinta, energii verzui îl înconjurară şi porni micul motor grav, acesta dădea putere doar pentru scurte perioade de timp, nici nu avea nevoie de mai mult. În câteva bătăi de inimă ajunse şi explodă în hoardă. Unda exploziei scutură şi grupul de aventurieri dar aceştia find apăraţi de scutul ridicat de Skalerii nu-i resimţiră forţa adevarată, era o bombă nucleară curată de mici dimensiuni cu efecte colaterale minime fiind perfect construită pentru a dezlănţuii energii distrugătoare pe suprafeţe mici.
Din păcate hoarda era prea mare şi prea bine motivată, împinsă de la spate cu ajutorul puterilor psihice. Ca un tsunami nimicitor venea în continuare. Dar fuseseră bine scuturaţi şi împuţinaţi.
- Opriţii! ordonă Arrianus
Paianjen acţionă primul, se proţăpi pe coamă şi lansă urletul său psihic mortal. Primele rânduri căzură, creierele fripte. Frica împinse alte creaturi în spate, dar fură călcaţi în picioare de rândurile ce continuau să vină. Orianul împroşcă hoarda cu proiectile energetice din puşca de asalt. Skalerii trimise un baraj de foc care se mişcă ca un zid solid de foc curăţind terenul.
Scuturile iahtului străluciră sub răspunsul haosului venit în forma unor bombe ovoide tehno-organice de mare putere explozivă. Cyborgul replică, iahtul fusese modificat înainte de misiune, înarmat cu arme grele şi barajul de proiectile de plasmă pulveriză armele grele ce lansaseră proiectilele în timp ce las-tunurile schiffului maturară hoarda. La puterea lor transformau creaturile în grămăjoare de praf.

- Valliar! Taie!!!!!!
Armura se mişca greoi dar fluxul din lancea sa matură panta colinei dezintegrând totul. Arrianus aruncă încă o mini-nucleară şi iahtul i se alătură trăgând cu lansatoarele plasmatice direct în hoardă distrugând „păstorii”. Pulverizaţi, dezintegraţi şi fără îndrumători hoarda se împrăştie, majoritatea fugind înapoi spre propriile linii.
Valliar se sprijini de lance, masiva armă era extrem de fierbinte, fluxul energetic ridicase temperatura, trebuia neapărat să o verifice, probabil un microrăcitor se stricase.
- Nu a fost atât de greu; murmură el
- Avem musafiri din partea namacuşilor; îi anunţă cyborgul
Arrianus îi văzu cu ultra-privirea magică care devenise permanentă pentru el. Transportorul deschis se apropia rapid din direcţia liniile aliate. La bord se aflau mai multe armuri asemănătoare cu Valliar. Diferenţa, armurile acestea erau umplute cu forme organice.
Aterizând lângă schiff armurile coborâră repede şi intrară în formaţie de luptă ameninţându-i pe aventurieri cu lăncile gata să scuipe bolţi de energie.
- Ne scanează; le transmise Cyborgul
- Trimite-le codurile noastre. Valliar, vorbeşte-le. Mi-ar părea rău să fi venit atât de departe doar pentru a ne încăiera cu aliaţii noştri. Că doar sunteţi din acelaşi neam; îi spuse comandantul dorian
Armura masivă a sufletului războinic porni să le vorbească noilor veniţi.
- Suntem prieteni, am venit să vă ajutăm! Lăsaţi armele jos, sunt Valihar; strigă el amplificând vocea cu ajutorul armurii
Armurile plecară lăncile şi una păşi în faţă.
- Te-ai întors, suflet rătăcit! Nu mai era de ajuns Nexus pentru tine?
- N-am bătut drumul lung din Nexus doar pentru a mă certa cu tine Nagae. Am venit să vă ajutăm. Condu-ne la rege!
- Cum vrei tu, suflet rătăcit. Presupun că prietenii tăi vin cu tine?
- Prietenii mei au venit de departe, foarte departe pentru a-i transmite regelui un mesaj personal venit de la un vechi prieten.
- Urmaţi-mă! comandă cel numit Nagae

- Preferăm mijlocul nostru de transport. Lumea mea a devenit periculoasă. Prea periculoasă.
- Atunci mai bine vin cu voi sau nu veţi trece de sistemele de siguranţă.
Dădu ordine scurte şi îl urmă pe Valliar la bordul „Săltăreţului”, schimbă câteva vorbe tăioase cu Arrianus dându-le indicaţii cu privire la cum să ajungă la cartierul general al armurilor.
Iahtul făcu doar câteva minute până la fortăreaţa unde se afla centrul nervos a ce mai rămăsese din civilizaţia namacuşilor. Asta şi deoarece cyborgul făcu o serie de salturi translocatoare scurte în atmosferă, ceva imposibil pentru namacuşi dar şi pentru cetele haosului.
Se materializară direct în curtea palatului regal, sau ce rămăsese după bombardamentele puternice ale haosului din ea. Fură conduşi de-o escortă puternică şi ţinuţi sub observaţie până la rege. Care se găsea împreună cu generalii şi aliaţii săi. Chiar şi văzându-l pentru prima oară Arrianus îşi dădu seama că regele nu dormise de mult timp, părea extenuat. Alături de el, aliaţii săi, prea puţini - poporul lui Valliar era retras - neimplicându-se în politica interdimensională. Doi dorieni, îmbrăcaţi în tradiţionalele lor costume de luptă, alături de trei kadali mişcându-şi membrele scurte care treceau la ei drept mâini, un seduran singuratic montând aparatura de supraveghere de-a lungul peretelui. Cu noile maşinării mag-teh aduse de sedurani găsirea infiltratorilor haosului devenise mult mai simplă. De la începutul războiului creaturi corupte şi inoculate cu paraziţi de către forţele haosului sabotaseră apărarea armurilor în fiecare oraş distrugând şi mare parte din atelierele unde îşi fabricau maşinile de luptă. Namacuşii erau o civilizaţie în declin a cărei dezvoltare trecuse şi tehnologia rămânea o artă trecută din tată în fiu.
Fabricile de maşini erau aproape automate dar namacuşii nu ştiau să mai le repare şi doar căderea uneia însemna o pierdere majoră pentru ei.
- Suntem bucuroşi să vedem prieteni. Comandante Arrianus eşti o privelişte pentru un suflet bătrân, spuse regele călduros; Şi să vedem că n-am fost uitaţi.

- Rege, uitaţi, nu veţi fi niciodată. Dar există reguli care nu pot fi încălcate, Haosul influenţează lupta indirect şi nu se poate interveni direct. Aşa că doar noi suntem aici.
- Credeam că vor veni ajutoare mai substanţiale; interveni un consilier al regelui
- Suntem aici pentru a arăta celor din jur că lordul nostru vă sprijină. Rege Mathus, putem vorbi în privat? întrebă dorianul
- Da. Binenţeles. În sala mică!
Intră cu Arianus şi Valihar într-o sală mică mobilată spartan, puternic ecranată împotriva oricăror aparate sau puteri psihice de supraveghere.
Arrianus vorbi primul
- Rege, când am plecat spre voi ni s-a spus că situaţia a degenerat rapid şi pierdeaţi pe toate fronturile.
- Da, este adevărat, am fost nevoiţi să ne retragem din nou după ce un contraatac a eşuat lamentabil. Proaste informaţii. Forţele haosului au devenit prea puternice, limitarea creşterii lor a devenit imposibilă. Au construit amplasamente de apărare anti-spaţială. Multe şi puternice, bine blindate. Flota noastră, mică cum este, a efectuat bombardamente orbitale dar au fost intâmpinaţi de foc puternic de la sol şi forţaţi să se retragă după ce am pierdut trei sferturi din flotă. La scurt timp după, am fost nevoiţi să le lăsăm întregul continent unde au început infestarea. N-a trecut mult şi au atacat din nou debarcând o forţă pe continentul vestic. Vestea proastă, au debarcat în apropierea şi au capturat facilităţile de construcţie de la Barlin-Dulai. Facilităţi extinse, cu ajutorul corupţilor le-au capturat aproape intacte. Şantierele de acolo lucrează încontinu de atunci producând maşinării de luptă cu care ne asaltează zi după zi. Nu ne dau nici un moment de răgaz. Şi armatele lor par a fi interminabile. De puţin timp am reuşit să-i ţinem pe loc pe o linie de redute fortificate cu armament greu. Dar e doar o problemă de timp până vor trece peste ele.
- Lordul nostru crede că prezenţa noastră aici va influenţa pozitiv şi alţii vor veni să ajute. Am adus şi altfel de ajutor, am cumpărat sprijinul unei companii de mercenari din Domeniu. Navele lor vor apărea mâine pe orbita planetei şi vor bombarda puternic bazele haosului de pe continentul deja ocupat. Tot cu ei vor veni şi transportoare de desant care vor debarca maşinării care arată exact ca soldaţii aflaţi sub comanda

Majestăţii Voastre. Toate atacurile lor vor fi diversiuni menite să atragă atenţia haosului.
Arrianus scoase de la brâu un disc, îl puse pe masă şi apăsă butonul care activa harta holo reprezentând teritoriile unde se duceau luptele.
- Trebuie să atacaţi aici şi aici; arătă două puncte pe hartă. Tot atacuri diversionare menite să le capteze rezervele. Am nevoie de o companie de elită şi câteva companii de artilerie grea mecanizată. Vom ataca fabricile de la Barlin-Dulai. Dacă le distrugem tăiem o resursă vitală şi îi încetinim considerabil. În acelaşi timp un regiment de automaţi speciali şi mercenari condusă de Valliar va lovi coloniile de spori. Cu puţin noroc vor produce pagube importante şi, poate, distruge cuiburile..
Regele privi harta şi oftă:
- Eşti nebun. Coloniile de spori sunt păzite de milioane de creaturi. Orice atac împotriva lor va eşua. Maşinile voastre vor rezista foarte puţin timp. Valliar, înţelegi că este un atac sinucigaş.
- Maşinile de război sunt concepute special pentru astfel de lupte. Nava de desant este supra încărcată cu arme de atac la sol inclusiv gravoptere de asalt. Vor curăţi zona şi vor distruge trupele ce păzesc coloniile. Rege, dacă reuşim în atacuri vom încetini invazia, poate chiar îi vom arunca înapoi în mare recucerind continentul. Lăsându-i să se instaleze ştim ce se va întâmpla, va fi aproape imposibil să-i dizlocăm de pe poziţii. Am luptat împotriva lor şi altădată şi le ţtim atât punctele tari cât şi cele vulnerabile.
- Dacă eşuaţi voi pierde corpuri întregi de armată inclusiv artilerie grea. Din care avem puţină.
Arrianus închise harta.
- O să încercăm să nu eşuăm. Le vom cauza pierderi enorme. Dar trebuie să ne sprijiniţi. Sunt planuri peste planuri. Atacurile trebuie executate repede şi cu maxim de impact.
- Forţele tale vor fi încercuite odată ce vei trece de liniile lor. Vei fi singur împotriva unor armate enorme într-un ţinut pe care îl transformă după chipul lor.
- Cred că voi lua şi dorienii cu mine. Sunt poporul meu şi le cunsoc capacităţile. Credeţi-mă Maiestate nu vor scăpa uşor de noi. Dar trebuie să le tragem rezervele după noi. Trebuie să-i

dăm peste cap, ca să fie timp să sosească întăririle de pe alte lumi.
- Cum vrei comandante, îţi voi da toate trupele de care ai nevoie. Dar nu eşua. Nu vreu să fiu eu cel ce dă explicaţii lordului.
- Stai fără grijă Maiestate. Am trecut prin încercări mai grele şi încă trăim.



II

- Prima salvă. FOC!!!

Artileria mecanizată aşezată pe poziţii, masivele Toros, îşi energizară lansatoarele şi sute de proiectile de plasmă căzură peste poziţiile blindate, sferele de plasmă rodeau prin armura adăposturilor înainte a-şi elibera întreaga furie.

- Salvele cu mitralii. FOC!!

Următoarele salve conţineau mitralii împrăştiind milioane de vârfuri metalice ascuţite peste întreaga arie în care se găseau.

Urmate de incendiare şi din nou mitralii.

Distrugând tot ce trăia.

Şi din nou bombele de plasmă căzură peste supravieţuitori.

După ce consideră că bombardamentul fusese suficient Arrianus dădu comanda de înaintare.

Puţin folosie de poporul lui Valliar deschizătoarele de drum erau munţi de armură pe care erau montate lansatoare de bombe şi-n tun energetic enorm. Fante de tragere permiteau soldaţilor de la bord să tragă direct în inamici cu lăncile energetice. Ceea ce armurile şi făcură, blindatele trecură ca o furtună prin liniile devastate ale haosului eliminând buzunarele de opoziţie rămase.

Conducătorii haosului fuseseră şocaţi de îndrăzneala inamicilor şi încremeniţi încât nu reuşiră să ridice o apărare solidă în faţa iureşului.

Urmând dechizătoarele de drumuri veneau transportoarele care duceau în pântecul lor infanteria şi artileria uşoară mobilă. Avionete şi drone automate antigrav asigurau escorta artileriei şi recunoaşterea zonei. Dronele dispuneau de destul armament uşor ca să distrugă creaturile mici ale haosului făcându-le intrumente perfecte pentru apărarea flancurilor.

Arrianus, nefiind interesat să continue lupta cu forţele haosului rămase de-a lungul liniei, trupele sale avansară cu viteză maximă către obiectivele strategice.
Cyborgul, de la bordul iahtului, menţinea comunicarea continuă cu vehicolul de comandă a lui Arrianus. Folosind o serie de senzori orbitali ascunşi informaţiile sale erau de primă mână.
- Atacurile diversionare îşi continuă cursul. Trupele de rezervă ale haosului s-au deplasat în direcţia lor lăsând coridorul liber pentru tine. Atacul mercenarilor a început dar au pierderi mari. Apărarea anti-spaţiu a fost mai eficientă decât am calculat. La fel şi automaţii trimişi la sol. Însă le cauzează pierderi la fel de mari şi duşmanilor.
- Da, dar ei au rezerve inepuizabile. Mai aşteaptă o oră şi trimite semnalul lui Valliar.
- Înţeleg. Iahtul rămâne în atmosferă gata să vă sprijine. Dacă ai nevoie. Dar dacă cobor în zona infestată de senzori va fi greu să evit apărarea anti-aeriană.
- Sper să nu fie nevoie de tine. Mai vezi ceva forţe importante între noi şi obiectiv.
- Mai există o concentrare de trupe la aproximativ 150 de km, probabil sprijiniţi de ceva artilerie semiorganică şi blindate. Şi cel puţin două forţe de creaturi mari undeva pe flancuri. Poate şi alte trupe care v-ar putea ataca dar sunt prea mărunte ca să fie înregistrate de senzori.
- Ai pe orbită ceva pentru creaturile mari?
- Am sub control câteva mine kinetice şi poduri de desant vechi. Le pot coborî peste ei dar vor fi interceptate cu uşurinţă de apărarea antiaeriană.
- Altceva?
- Un vas vechi, scos din funcţiune, al armurilor pluteşte uitat pe orbită. Ceva de pe vremea războaielor interne. De mărimea unui crucişător spaţial. Poate opera în atmosferă. Urc pe orbită şi trimit la bord reparoboţii. Dacă reuşesc să-l readuc la viaţă poate fi de folos.
- Trimite tot ce ai, deocamdată, peste ei. Am nevoie de spaţiu de manevră.
- Ne auzim în curând comandante.
Mintea lui Arrianus se concentră asupra tancului holografic unde divizia sa galopa de-a lungul teritroiului controlat de haos.

Grupuri de creaturi mici urmăreau vîrful de lance al armurilor. Simţindu-le psionicii, Arrianus trimise avionetele şi dronele să-i extermine. Hovertransportoare rapide încarcate cu ţintaşi de elită a armurilor distruseră două trupe de creaturi ce le aţineau calea. Găsiră echipament de comunicaţii şi ceea ce cândva fuseseră namacuşi, schimbaţi de putrea haosului deveniseră creaturi dezgustătoare. Îi omorâră pe toţi fără milă.
Dându-şi seama că urma un atac, Arianus opri înaintarea şi formă rapid perimetru defensiv. Nici nu termină bine de aranjat autotunurile când valuri după valuri de creaturi îi asaltară din toate părţile. Creaturi mici formând marea masă în timp ce creaturi înalte cu colţi hidoşi, braţe lamă şi aruncătoare de acid-arzător vânau vehicolele.
Torentul de foc defensiv rupse în bucăţi liniile atacatorilor, mai ales autotunurile care de obicei doborau ţinte în aer acum revărsau zeci de mii de fulgere în inamic.
Artileria haosului împroşcă bombe puternice de diferite feluri peste bătălie fără să ţină seama de propriile lor trupe. Surpriza năucitoare au fost câmpurile de forţă protejând trupele lui Arrianus în timp ce şi-au distrus mare parte din propriile forţe. Artileria armurilor porni foc contrabaterie trimiţând torente de plasmă pe cât de repede se re-energizau lansatoarele Toros-urilor.
Infectaţii, atât de obişnuiţi cu victoriile, erau în debandadă.
În interiorul vehicolului de comandă Arianus simţea bătălia:
- Compania doi înaintează, disruptoarele îi secondează, încearcă să ajungă la carele de luptă cu tyranii. Sunt întâmpinaţi de forţe puternice, cer suportul artileriei; raportă unul dintre ofiţerii săi
- Redirecţionează o baterie, tyranii trebuie distruşi, fără ei li se va dezintegra întreaga forţă.
- Compania are pierderi, nu cred că vor ajunge la ţintă; îi raportă tens ofiţerul după câteva momente
- Trimite dronele în ajutor, foc de voie.
- Drone au reprimit ordinul. Restul liniei rezistă, le facem faţă, inamicul este respins. Tancurile raportează pierderi din cauza Carnagiilor, şi nişte grupuri enervante de camunflaţi ne atacă artileria. O companie de flotoare s-a retras să le protejeze.
- Trimite o companie de flotoare să le hărţuiască spatele, să nu-i lase să se regrupeze; ordonă Arianus înainte să se întoarcă

vorbindu-i căpitanului cetei de mercenari dorieni; Poate a venit timpul să le arătăm acestor demoni ce înseamnă lupta adevărată.
Căpitanul zâmbi:
- Vrei să atacăm tyranii! nu era o întrebare; Ne poţi duce acolo?
- Eu nu dar ştiu pe cineva care poate; spuse Arianus arătând către Skalerii stând incomfortabil în spaţiul mic al vehicolului
- Sunt gata; răpunse ea; dar ţine minte că tyranii ne-ar putea bloca
- Aici puterile psihice le sunt rarefiate, odată ce ne apropiem de Cuib energia lor psihică va fi de nepătruns; mormăi Arianus
Se dădură jos din vehicol.
Mercenarii îi aşteptau, pregătiţi. Fiind într-o regiune care permitea greu forţelor mistice să se manifeste singurele energii pe care şi le permiteau erau forţele mistice personale de protecţie, doar Daras, magul grupului avea acces la cele ofensive. Pentru a compensa purtau costume de luptă confecţionate de armuri şi arme tehno. Pe lângă ele duceau cu ei tot arsenalul cărat de dorieni de obicei, amestecuri de plante şi alte combinaţii alchimiste.
Odată primite ordinele se aşezară în poziţie de luptă aşteptând ca Skalerii să-şi i-a locul în mijlocul lor pentru a-i transporta. Femeia şarpe îşi începu ritualul, mâinile ei, toate patru, mişcându-se rapid trasând simboluri în aer, un punct de ceaţă manifestându-se deasupra sa, fuioare de ceaţă răspândindu-se înconjurând ceata. Până ceaţa deveni de nepătruns.
Skalerii rosti un ultim cuvânt, sunetul rostogolindu-se devenind tunet. Şi dispărură.
Tyranul aruncă la o parte creatura nefericită care-i stătea în cale împiedicându-l să vadă.
Armata sa, pe punctul de a fi distrusă de creaturile bipede. Cum de rezistau, creierele de comandă preconizaseră distrugerea lor deja. Psionii trimiteau senzaţii uluitoare, putrea care o revărsaseră peste bipezi şi care ar fi trebuit să-i lase fără voinţa de a lupta fusese reflectată peste propriile trupe. Controlul „păstorilor” peste creaturi devenise anevoios. Scuturile îl enervaseră, respinseseră forţele haosului. Iar artileria lor pulverizase unităţile sale uşoare.

- Se retrag cei ce ne ameninţau carele de luptă stăpâne; spuse cu supuşenie demonul care vedea prin ochii unităţilor şi bio-identificatoarelor. Psionii încep să le penetreze minţile.
Două unităţi de urmăritori trecură prin faţa ochiului folosit de tyran pentru a urmări cursul bătăliei, inefective deoarece unităţile de urmăritori fuseseră crescute pentru terorizare şi urmărire a civililor nu pentru a rezista armelor grele.
Trecu imaginea la un alt ochi. Vehicole blindate tăiate de Fălcoşi care foloseau lamele enorme ca nişte coase la decapitarea turelelor şi creaturile mici se ocupau de echipaje. Alte unităţi de luptă crescute pentru a distruge vehicole trecură pe lângă ochi. Simbioza perfectă dintre maşină şi biologie, şenilele din metal susţineau disruptoare biologice şi senzori organici. Din păcate tyranii deţineau prea puţine astfel de arme ca să fie folosite în prima linie a frontului. Cel puţin pentru moment.
O explozie puternică pulveriză unul dintre cele trei care de luptă umplute de tyrani, ochiul trecu pe simţurile carului la timp pentru a vedea două proiectile strălucitoare trecând prin scutul ridicat de psioni ca şi cum n-ar fi existat şi carul de lângă el explodă la rândul său.
Un dorian cu-n lansator neobişnuit pe umăr puse genunchiul pe sol pentru a ţinti mai bine şi un puls de energie săgetă carul distrugând ce rămăsese din el.
Ceata de dorieni apăruse ca din pământ.
Dorienii împrăştiau moarte în jur folosind armele de luptă corp la corp, tăişuri monomoleculare şi săbii magice ce tăiau prin orice armură. Şi armele energetice făceau curăţenie în jur, las-tuburile, carabinele, tunurile de mână şi arcurile ucigând eficient creaturile.
Oskar, căpitanul dorienilor purta, încastrându-i braţul, un tun portabil. Eliminase deja cinci creaturi şi trimise două proiectile arzânde într-un Fălcos, direct în gură, explozia îi pulveriză creierul.
Creaturile ripostau, plasmă verzuie atinse umărul lui Daras, armura sa mistică o absorbi fără să resimtă efectul, în schimb vraja pe care o aruncă în jur împrăştie confuzie în rândul trupelor haosului lăsându-i fără control pe „păstori”.
Dorienii aruncau bombe în jur, bombe cu gaz dar şi incendiare sau cu mitralii. Mercenarii dorieni erau vestiţi în toate

Domeniile pentru bombele ciudate pe care le fabricau din amestecuri mag-teh. Şi acum le foloseau cu maxim de eficienţă. Folosind o armă cu flux fixată pe-un trepied doi dorieni curăţară terenul de duşmani. Zaret, pistolarul, trăgea fără încetare, pistoalele sale cu trăznet negru ce foloseau energiile proprii negreşind niciodată ţinta. Apărat de scutierul său, care ţinea la distanţă creaturile cu spadă şi scut făcuse cel puţin zece victime în scurtul timp de la rematerializare.
Dar chiar şi ucigaşii dorieni nu reuşeau să facă destule pierderi hoardei, numărul enorm de creaturi îi sufoca. Psionii haosului, tentacole fluturând şi guri deformate formând cuvinte stravechi şi puternice, spulberară capul unui mercenar, îşi întoarseră atenţia spre al doilea. Însă se treziră cu magia lui Daras ajungând la ei prima şi erupseră în flăcări. Dar magia îl costa mult pe mag şi de abia reuşea s-o lege
- Încearcă să scape! strigă Zaret văzând carul de luptă rămas întorcânde-se, croindu-şi drum prin marea de creaturi cât mai departe de dorieni
Pistoalele lui n-aveau efect asupra transportorului tyran, singurul proiectil care atinse carul ricoşă din protecţia psihică. Restul trecură prin zecile de creaturi care se interpuseseră imediat, la comanda tyranului, între car şi dorieni.
- Armurier, opreşte-l!!! strigă Oskar ştiind că de asta depindea lupta
Dorianul cu lansatorul de proiectile ţinti carul. Din nefericire creaturile ciudate în armuri organice îl ascundeau complet.
- Daras, lansează-mă!!! urlă el
Magul roti mâna în sus, curentul de aer prinzându-l pe armurier aruncându-l în aer.
De unde avu linie liberă de foc.
Şi trase. Două proiectile, primul atinse scutul dizolvându-l, lăsând drum liber pentru al doilea care explodă cu putere oprind carul. Alt dorian folosi lansatorul cu puls pentru a trimite o lance de energie pură în direcţia carului. Energia trecu prin creaturi şi lovi carul dându-l peste cap.
Mulţimea creaturilor înebunii concentrându-se pe mica trupă de războinici, răspundeau la urletul psihic al tyranului rănit.
- Tyranul e încă viu, îi confirmă Daras temerile lui Oskar
- Bombă nova; anunţă Oskar, cu toţii îl auziră prin sistemul de com, inclusiv Skalerii care până atunci îşi folosise puterile

pentru a menţine un scut firav împotriva atacurilor psionice pe care îl întări într-un scut defensiv complet.
Explozia bombei folosite de Oskar distruse tot cu forţa unei supranove dezlănţuite, tyranul fu dezintegrat la fel şi restul creaturilor pe un kilometru pătrat în jur, bombele nova fiind special concepute pentru a crea energii enorme pe spaţii mici. Scutul ridicat de Skalerii dispăru sub presiunea energiei dezlănţuite, noroc cu Daras care ridicase şi el unul. Trei dorieni fură prinşi în afara scutului şi doar unul supravieţui apărat de propria-i defensivă mistică.
Pământul fierbând în jurul lor, aburii se ridicară formând o ceaţă groasă. Ceaţă care ascundea câmpul de luptă iar bomba nova lăsase o puternică interferenţă în urmă, făcând imposibilă vederea magică sau simţurile de scurtător. Comandantul dorian îşi aranjă războinicii rămaşi într-un cerc cu răniţii la mijloc, folosind un totem-scut pentru a ridica o barieră extrem de firavă împotriva atacurilor de la distanţă.
Din fericire pentru ei ceaţa se împrăştie pentru a lăsa să iasă nu creaturi sângeroase ci flotoare încărcate de soldaţii lui Arrianus cu el în frunte.
Arrianus îi povesti pe scurt lui Oskar cum creaturile de luptă se împrăştiaseră într-o debandadă completă după moartea tyranilor, rămaşi fără conducere nu erau mai mult decât animale cu inteligenţă rudimentară.
- Ne continuăm drumul, cât de repede posibil. Să se descurce armurile cu rămăşiţele; îi spuse lui Oskar în timp ce urcau supravieţuitorii dorieni într-un flotor mare.
- Ştiri despre restul atacurilor? întrebă mercenarul dorian
- S-au împotmolit, cu pierderi masive. Au cauzat şi duşmanilor pierderi, şi, mai important, au atras forţele haosului de pe poziţiile lor. Mercenarii au fost eliminaţi de pe orbită. Doar Valliar a câştigat, distrugând aproape toate creşele haosului cu preţul distrugerii întregului său batalion. Lupta acolo se desfăşoară încă, armura imensă nu vrea s-o abandoneze cât timp mai are soldaţi. Fabricile însă şi-au dublat paza.
- Asta nu-i prea bine. Dacă continuăm să pierdem trupe în felul ăsta ne vor rămâne prea puţine pentru a asalta fabricile în sine; zise Skalerii
- Haosul poate fi amăgit dacă ne mişcăm repede. Fără detecţia psihică le va fi greu să ne monitorizeze mişcările

Armata îşi continuă drumul, prin o serie de dealuri pitice acoperite cu păduri, folosind căi mai puţin practicate de armuri, tăiind direct prin păduri şi desişuri. Viteza marşului avu de suferit.
Dronele continuau să le acopere flancurile ţinându-se aproape de sol în timp ce flotoare blindate pline de soldaţi formau avangarda, curăţind repede drumul pentru restul trupelor.
În caz de rezistenţă încăpăţânată artileria îi bombarda în pământ. Cât de repede posibil. Arrianus nu dorea ca haosul să-şi de-a seama că aveau de-a face cu el. Să creadă că erau doar armuri.



- Retragerea, retragerea pe poziţiile trei!!!!!!
Sute de creaturi umplură strada ruinată a vechiului oraş. O metropolă importantă înainte de atacul haosului acum transformată de puterile corupte devenind un iad biotehnologic. Creaturi simple fuseseră transformate în fiinţe însetate de sânge, plantele ucideau doar prin proximitate şi tot felul de ciudăţenii se târau pe la colţurile clădirilor, canale deschise revărsând o vomă vâscoasă imposibil de suportat.
Valliar stătea la capătul străzii, într-o piaţetă distrusă, flancat de doi dintre automaţii săi, fiecare înarmat cu lance flux. Lăsă cât mai multe creaturi să inunde strada înainte să tragă mişcând fascicolul lent în stânga şi dreapta ca să fie sigur că prinde toată strada cu energia nimicitoare. Automaţii se alăturară, fluxurile lor tăiind masa de duşmai, atenţi să nu se suprapună, ştiau ce se întâmplă când fluxuri se întâlneau.
Soldaţii haosului mai inteligenţi se ascunseră înapoi în clădiri lăsând creaturile de luptă fără minte să fie măcelărite.
Valliar aruncă departe o mininu, o mininucleară pulverizând clădiri, creaturi, tot ce-i stătea în cale. Până şi automaţii fură distruşi, câmpul de forţă a lui Valliar fu singurul lucru ce-l salvă de la aceeaşi soartă.
- Valliar, trage-te către linia desemnată trei, către reduta construită; bubui vocea orianului; Creaturi grele se îndreaptă spre tine
Armura nu răspunse, sufletul din adâncul ei vroia răzbunare pentru milioanele ucise de haos. Dorea cu ardoare să se măsoare cu greii haosului.

- Tu doar ai grijă de perimetru şi pregăteşte totul. Am să vin în curând.
Închise comunicatorul.
Până acum atacul său distrusese majoritatea creşelor, se folosise de automaţii săi care se autodistrugeau. Lupta fusese grea, folosiseră arme tehnologice cum haosul nu crezuse că armurile au şi nu avuseseră pregătite contramăsuri.
Dar acum puterile haosului se treziseră.
Bătrânii tyrani, conducători a zeci de milioane, se ridicaseră, spre deosebire de cei slabi care le conduceau trupele, bătrânii tyrani erau fiinţe cu puteri enorme, înalţi de douăzeci metri cu implanturi şi transformări organice, puteri psihice care rivalizau cu ale Maeştrilor Psi.
Aduceau cu ei creaturile puternice, masivii Unirul a căror tunuri cu plasmă organică pulverizau nave mai mici dintr-o singură lovitură, psionii Carracag şi alţi monştri modificaţi biologic.
Senzorii lui Valliar identificară două fiinţe mari apropiindu-se. Ne stând pe gânduri părăsi piaţeta ascuzându-se în ruinele clădirilor. Fălcoşii îşi făcură apariţia cu mandibulele lor cosiind bucăţi întregi din clădiri. Noroc cu vederea lor proastă. Valliar reglă puterea lăncii şi ţinti. Aşteptând să-şi caşte gura.
Când unul o căscă trase, energia supracondensată trecu pe sub mandibulă, străpunse pieliţa de pe marginea gurii, intră în gură şi explodă în cerul gurii distrugându-i creierul.
Singurul mod în care omorai sigur un Fălcos. Sânge verde, un şuvoi gros se împrăştie în jur, creatura se zvârcoli instinctiv de două ori şi muri.
Cel de-a doilea Fălcos scoase un muget furios dar întorcându-se se ciocni de o clădire mai mult întreagă şi se prinse cu mandibulele cumva în ea. Atât îi trebui lui Valliar, descărcă două lovituri din lance, reglată la maxim, în capul Fălcosului. Ambele îl răniră dar nu-l omorâră. Ştiind cât de rezistenţi sunt Valliar folosi ultima sa bombă antiarmură, o aruncă în Fălcos, explozia concentrată de energie îi rupse capul.
Răgetul adusese ajutoare, mai multe creaturi semânând vag cu centaurii, partea superioară a corpului fiind reptiliană, picioarele musculoase, iar îl loc de mână braţul stâng se termina într-o ţeavă de armă. Cel puţin cinci centaşerpi galopară pe stradă prin zaşul verde murdar ce acoperea

pavajul întregului oraş căutând ucigaşul fratelui de cuib. În urma lor alt Fălcos îşi croia drum cu greutate printre clădiri. Valliar ştia că-l vor găsi, centaşerpii erau născuţi pentru a lupta şi a vâna, aveau simţuri complexe, iar lancea sa era aproape goală. Terminându-şi minibombele rămăsese aroape neînarmat, armele energetice de pe partea superioară a braţelor prea uşoare pentru a-i fi de folos real împotriva creaturilor mari.
Se întoarse şi ţâşni ca din puşcă, trebuia să se îndepărteze cât de repede, el nu urma să primească ajutoare. Peretele nu-i rezistă, trecu prin el ca un buldozer, o creatură mică era pe strada în care ajunse, o doborâ dintr-un singur puls. Degeaba, creierul haosului îl văzuse deja.
Armura îşi continuă cursa în direcţia perimetrului defensiv. Sunete ciudate se auzeau în spate şi-n scurt tip o sferă de plasmă explodă în dreapta sa.
Îşi întoarse capul şi-i văzu.
Patru centaşerpi îl urmăreau, tunurile lor scuipând moarte. Să-i lase în urmă, puţine şanse, se mişcau mai repede decât el iar scutul său urma să-i ofere minimă protecţie împotriva unor lovituri multiple de plasmă.
Lăsă să cadă o fumigenă, în secunde ruinele se umplură cu fum negru, gros să-l tai cu cuţitul. Se trânti pe o uşă şi se ascunse după perete. Reglă scanerul vizual pe frecvenţa care îi permitea să vadă prin ceaţă şi privi cu atenţie afară. Două creaturi rămăseseră în ceaţă fără orientare, în timp ce alte două trecuseră de ea şi-l căutau în stradă.
Lancea străfulgeră de două ori şi centaşerpii prinşi în ceaţa specială ce le îneca simţurile muriră. Aruncă o grenadă sonică după ceilalţi, urma să-i dezorienteze un pic.
O luă la fugă iarăşi, nici nu făcu cincizeci de paşi şi plasmă îl izbi în spate trântindu-l pe jos.
Se rostogoli intinctiv pierzându-şi lancea, trase cu armele de pe braţe către locul de unde venise atacul. Centaşarpele se prăbuşi, armura ţintea excelent. Altul îi luă locul şi plasmă atinse scutul, încă unul i se alătură.
Ascuns după o bucată de fier, sticlăţ şi moloz Valliar aruncă o altă fumigenă, efectivitatea ei se dovedi zero, Ochii haosului pluteau deja deasupra lor şi ei vedeau cu uşurinţă prin fum. Ghimpi aruncaţi la viteze de neînchipuit îl loviră, alte rase de creaturi li se alăturaseră atacatorilor, capabile să arunce

ghimpi organici la ultraviteze. Armura construită cu grijă de către cei mai buni artificieri din Nexus rezistă şuvoiului de plasmă care transformă în cenuşă ascunzişul său. Trase şi el, la nimereală, căuta să se ridice şi să scape, dar centaşerpi şi scuipătorii păreau să fie peste tot împroşcând proiectile.

Fu trântit la pământ de suflul exploziei care pulveriză creaturile ce-l urmăreau, explozie ce distruse şi ultimele ruine.

Fălcosul ce-l urmărise rămăsese în picioare, năucit dar în viaţă. Pentru scurt timp, trei fascicule rubinii trecură prin trupul mărioc secţionându-l în bucăţele mici.

Iahtul apăru deasupra lui Valliar, unda tractoare smulgându-l, la propriu, înăuntru.

Orianul privi cu mâhnire la armura crăpată şi îndoită.

- Idiotule, de ce ţi-ai închis commul? îl apostrofă pe Valliar

Armura nu reuşi decât să schiţeze un gest sugestiv.

- Plecăm amice, haosul şi-a regrupat forţele, automaţii rămaşi s-au retras în subteran şi au montat dispozitivele de distrugere. Odată ce vom fi destul de departe, cam în douăzeci de secunde, vom detona dispozitivele. Nimic nu va rămâne întreg.

Valliar îşi asculta prietenul dar prefera să nu răspundă folosindu-şi energia pentru a se regenera.

Iahtul se învârti prin limitele superioare ale atmosferei pe o traiectorie care i-ar fi dus la Cartierul General al armurilor, sistemul de camunflare trecându-i cu greutate nevăzuţi prin sistemul de apărare anti-aerian şi anti-spaţial al haosului.

Orianul apăsă butonl care trimise semnaul de activare al bombelor cu antimaterie, scanerele iahtului detectând eliberarea enormă de energie în locul care fusese ocupat de „creşele” haosului.

În urma lor infernul distrusese scoarţa planetei, vulcani apărură în jur, totul pe o rază de sute de kilometri redus la atomii componenţi, inclusiv armatele haosului care se îndreptaseră spre locul atacului.



III

- Atacul lui Valliar s-a terminat; raportă cyborgul

Arrianus îl auzi, privea instalaţiile defensive ale fabricilor din depărtare. Scuturi defensive de proporţii gigantice se ridicaseră şi o armată enormă se concentra în spatele lor. O parte se scursese afară şi înainta.

Direct în faţa coloanei sale obosite.
Artileria se desfăşurase deja şi primele explozii pulverizau rândurile creaturilor, prea puţine pentru a le întrerupe marşul. Blindatele formau linia de lupta cu lăncierii şi flotoarele pentru a-i sprijini.
Artileria ar fi putut rade fabricile de pe suprafaţa planetei, poate nu toate dar destule, dacă ar fi trecut de scuturi.
„Dacă?” fiind punctul forte.
Primise şi alte veşti deloc îmbucurătoare de la observatorii spaţiali. Două forţe se apropiau de pe flancuri. Urmau să-i prindă într-un cleşte mortal.
Skalerii îi amintise de maeştrii tyrani, treziţi, unul se găsea undeva în fabrici. Şi aduna forţă în jurul lui.
- Cred că şi-au dat seama că au de-a face cu un atac masiv; îi murmură în ureche cyborgul; Îşi concentrează a naibii de multe forţe pe voi.
- Spune-mi ceva folositor, trebuie să scap de presiune; se răsti nervos Arrianus
- Ştii vasul de luptă. Cred că l-am reparat destul ca să pot intra în atmosferă cu el. Ai scos din funcţiune apărarea anti-spaţială a zonei, deci pot să-l cobor să vă ajute. De ridicat o să fie greu nu cred că are destulă energie pentru desprindere atmosferică. Dacă îl vrei, e o singură lovitură.
- E singura şansă să distrugem scuturile în timp util. Coboară-l.
Armatele continuară să se lupte, Arrianus luă greaua decizie şi mută o parte a focului artileriei peste scuturi sperând să ofere un plus de ajutor.
Cuirasatul coborî mugind prin cer, o cometă înflăcărată tăind atmosfera.
Prin ochii reparoboţilor cyborgul vedea coborârea, armura supusă stresului enorm, temperatura ridicându-se rapid în exterior. Amână activarea scuturilor, motoarele fiind cârpite ofereau cam 25% din puterea lor normală şi în luptă urma să o piardă rapid.
Simţi o bucată de armură zburând de la locul ei şi sisteme interioare cedând. Ordonă reparoboţilor să retrimită energie în sistemele de tragere de la provă. O explozie scutură vasul, proiectil de plasmă tras de antiaeriana haosului ce mai rămăsese întreagă.

Cu regret activă ecranele defensive şi porni repulsoarele. Intra în ultima parte a coborârii. Pentru o secundă repulosarele întârziară şi totul păru pierdut.
Apoi, scrâşnind din toate încheieturile îmbătrânite, cuirasatul se redresă, intrând într-o curbă care îl trecu deasupra liniilor de luptă şi direct spre scut.
O singură şansă, atât avea.
Avertizaţi, aliaţii se pregătiră pentru trecerea corpului enorm care era cuirasatul, armia haosului se trezi lovită de boomul sonic şi valul de căldură disipându-se.
Li se alătură şi tot armamentul secundar pe care reuşiră reparoboţii să-l reactiveze. Inclusiv sute de bombe pentru atac atmosferic ce zăceau de sute de ani nefolosite în burta cuirasatului. Lastunurile frontale traseră, într-un singur efort giantic o duzină de fascicule orbitoare loviră scutul.
Întâlnirea furtunoasă formă o descărcare de energii imposibil de privit. Scutul rezistă.
Cuirasatul intră în plin în el, energiile dezlănţuite încă în stare de mişcare şi trecu ca un berbec de asediu printr-o poartă.
Dându-şi seama cât de puţin timp avea la dispoziţie cyborgul transmise o serie de comenzi rapide reparoboţilor.
Comenzi transmise în camera motoarelor, paianjenii mecanizaţi stând lângă o bombă mare scoasă cu greutate din magazie. Primind comanda braţul metalic al unuia îşi aprinse torţa şi detonă bomba.
Prinse în explozie energia motoarelor se dezlănţui, vechile cuirasate n-aveau sisteme de siguranţa încorporate şi motoarele cu fuziune explodau cu uşurinţă.
Forţa exploziei distruse amplasamentele de scuturi lăsând hoarda haosului fără acoperire.
Arianus zâmbi, un zâmbet ucigaş şi ordonă artileriei să tragă cu toată puterea în complexul de fabrici.
- Ştii că nu le putem distruge în întregime. Aşa-i?
Skalerii înclinase întrebător capul lângă Arianus după două ore de bombardament.
- Am pierdut prea mulţi în bătălii. Să luăm cu asalt întăriturile lor ar fi sinucigaş. Le-am distrus cea mai mare parte a fabricilor, dar instalaţiile subterane, pot să pun pariu că sunt întregi. Şi maestrul tyran. E acolo strângându-şi forţele în jurul lui. Fanatismul armatei sale este absolut; murmură

comandantul în timp ce studia cu binoclul enormitatea complexului de fabrici
- Legiunile haosului se apropie; Oskar stătea cu căpitanii armurilor lângă o hartă holo primind informaţii de la cyborg
- Poate am eu o soluţie; Skalerii plecă şi în scurt timp se întoarse cu o lădiţă pe care insistase ca Paianjen să o păzească tot timpul
Atinse lădiţa, unghiile lungi trasând simboluri complicate pe capac, urmele lăsate strălucind în verde aprins. Ceva se auzi, ca o broască deschizându-se şi capacul se ridică. Înăuntru, pâlpâind într-o lumină stinsă de culoare galbenă zăcea un lămpaş cristalin. Cu grijă Skalerii îl scoase afară.
- Ce-i chestia aia? întrebă curios Arrianus
- Un cadou de la lordul nostru, înainte de a pleca mi-a spus să-l folosesc când alte soluţii nu există. Trebuie să completăm misiune altfel tot ce am făcut va fi degeaba. Ăsta va deschide un portal unidirecţional de scurtă durată. Funcţionează în orice fel de dimensiune şi realitate.
- Ai avut tot timpul drăcovenia cu tine; lui Arrianus îi venea să o ia de gât
- A spus să o folosim în ultimă instanţă, când aveam nevoie să scăpăm de undeva. Poate putem să-l folosim pentru a distruge baza subterană.
Arrianus se lumină la faţă.
- Binenţeles că putem!!!
- Ce ai de gând să faci? Paianjen transmitea şuierături în limbajul său complicat
- Dă-mi hărţile vechi ale complexului; strigă Arrianus la o armură
- Deci....? Skalerii era şi ea curioasă
- Trimitem o bombă în interiorul bazei subterane. Singura problemă e unde să o trimitem altfel nu vom reuşi să colapsăm întreaga reţea subterană.
Următoarea jumătate de oră şi-o petrecură studiind hărţile complexului, căutând punctul optim de inserare a bombei. Până la urmă găsiră o joncţiune, lângă o serie de depozite subterane, de acolo suflul exploziei s-ar fi împrăştiat în toate subteranele. Oricum, o explozie a dispozitivului cu antimaterie urma să dezintegreze totul. Pe o rază de zeci de kilometri.

- Trebuie să ţii seama că tyranii şi mai ales maeştrii tyrani pot produce câmpuri inhibitoare împotriva portalurilor; îi spuse femeia şarpe
- Ai spus că chestia aia funcţionează oricum; replică Arianus
- În orice realitate. S-ar putea totuşi ca un maestru tyran să-i dea puţină bătaie de cap.
- Tu şi cu mine ne vom ocupa de el; zâmbi Arrianus
- Ai face orice să lucrăm împreună; Skalerii îşi aducea aminte de primele zile când îl întâlnise pe Arianus, atunci proaspăt venit în slujba Lordului, şi cât de mult o curtase, ştia că încă o place şi simţi un fior de plăcere văzându-l încurcat
- Să ne grăbim; îi repezi el pe cei din jur; nu avem prea mult timp
A forţa un scut psihic seamănă cu un joc de şah combinat cu boxul. Mintea lui Arrianus, îndreptat de Skalerii şi susţinuţi de psionii armurilor explorară cortina pe care o ridicase în jurul a ceea ce mai rămăsese din complex maestrul tyran susţinut la rândul său de psionii haosului, unele creaturi fiind concepute şi create special pentru capacitatea lor psionică.
Presară în multe puncte deodată folosind talentele lui Skalerii pentru a amplifica atacurile în fiecare punct, şi atunci când tyranul se extinse apărând toate punctele Arianus lovi ca un baros cu forţa dată de lămpaş penetrând protecţiile şi deschizând portalul.
Oskar şi dorienii săi erau pregătiţi, bomba aşezată cu grijă pe un cărucior fu împinsă în portal, care se dispersă rapid. Arrianus simţi forţa exploziei şi urletul de teroare a maestrului tyran când se dezintegră chiar înainte să se retragă.
- Eşti bine; o întrebă pe Skalerii, ştia ce mult îi luase tovarăşei sale să atace atâtea puncte odată
- Voi supravieţui; răspunse epuizată; Du-te, trebuie să plecăm cât mai repede.
- Ai grijă de ea; îi comandă Arianus unui vraci seduran şi plecă să organizeze retragerea
Trupele se pregăteau pentru plecare, pe poziţie rămânea o ariengardă armată pentru a ţine rămăşiţele haosului la distanţă. Artileria mobilă era deja gata de mişcare şi dronele cercetaş se ridicaseră pentru a găsi cel mai rapid drum.
Oscar stătea lângă harta holo:
- Ne retragem pe unde am venit comandante?

- O idee proastă; se auzi vocea cyborgului, îşi revenise după încărcarea senzorială provenită de la distrugerea cuirasatului; între voi şi liniile armurilor s-a interpus o forţă însemnată. Împreună cu cele de pe flancuri vă vor zdrobi.
- Dacă lăsăm echipamentul greu şi încercăm să scăpăm cu forţele uşoare; se băgă Paianjen
- Pe dracu, dacă lăsăm echipamentul greu vom fi distruşi, au destui Ochi în cer pentru a ne detecta şi creaturi mici cu miile. Să abandonăm artileria grea ar fi sinucidere.
- Arrianus, am primit o transmisie, destul de proastă, de la un oraş la 300 de kilometri de voi. Se pare că o trupă de armuri a rămas încercuită de forţele haosului formând un centru de rezistenţă. Regele crede că ar fi excelent dacă aţi reuşi să împrospătaţi garnizoana cu forţele voastre. Artileria ar forma nucleul pentru un bastion în coasta haosului şi probabil o împingere a frontului în acea direcţie. Am primit şi ordine de la superiori. Trebuie să plecăm cât mai repede altfel prezenţa nostră va fi detectată de către un grup de emisari care vin chiar acum încoace.
- Bine, pregăteşte „săltăreţul" pentru plecare, când primeşti semnalul cobori şi ne iei. Transmite-i regelui că nu ştiu dacă vom avea timp să-l salutăm înainte de a pleca.
- O să înţeleagă. Îţi transmit coordonatele oraşului, frecvenţele şi codurile pentru a te înţelege cu apărătorii; zise cyborgul
- Bine. Fii pregătit!
Armata porni la drum, se deplasa repede, fără întârzieri, dacă vre-un vehicol se defecta era minat şi distrus. Viteza era esenţială deoarece forţele haosului se apropiau şi dacă s-ar fi pus între ei şi bastionul armurilor ar fi fost pierduţi.
Terenul se dovedea anevoios, zona de câmpie cu şosele lăsa loc unui teren mlăştinos pe unde se trecea cu greu, mai ales grelele vehicole ale artileriei, faptul că atât de puţine vehicole rămaseră de căruţă era un testament al îndemânării mecanicilor şi inginerilor pitici care-i însoţeau.
Fură surprinşi de cârduri zburătoare ale haosului, creaturi cu gheare şi ciocuri tăioase ca oţelul. Le respinseră cu magia doriană, Daras, unindu-şi forţele cu Skalerii conjurară mii de viespi de crag a căror vârf încărcat energetic trece prin majoritatea materialelor cunoscute. Viespile trecură ca gloanţe vii curăţând cerul de duşmani.

Arianus, controlând ultimele drone de luptă rămase văzu cu senzorii lor zburătorii haosului dipărând de pe cer.
- Elementele asediind oraşul ne-au văzut, cu ochii zburătoarelor. Probabil chiar acum se pregătesc să ne atace împiedicându-ne să facem joncţiunea cu apărătorii oraşului; le spuse căpitanilor
- Nu va fi nici un atac; Oskar modifică harta arătând situaţia raportată de senzori în jurul oraşului; haosul a retras trupe, credem că pentru a reânforţa alte locuri. Cei rămaşi au fost împrăştiaţi de o expediţie armată încropită în grabă de rege. A trimis transportoare aeriene blindate încărcate cu trupe. Avem cale liberă.
Oraşul se găsea în ruine. Supus unui bombardament puternic majoritatea clădirilor fuseseră distruse sau rămăseseră doar schelete ale gloriei trecute.
Armurile se fortificaseră într-o serie de amplasamente de apărare anti-spaţială de la margine oraşului, acolo avuseseră acces la lastunurile grele şi pereţii groşi a cazematelor. În rest apărarea fusese compusă majoritar din infanterie, artileria şi disruptoarele venite cu Arianus se dovedeau a fi mană cerească pentru apărători.
Şi la timp. De abia reuşiră să se instaleze şi deja duşmanii le băteau la uşă. Artileria deschise focul nivelând ruinele oraşului şi avangarda haosului. Dar valurile următoare se vedeau apropiindu-se.
- Arianus, trebuie să plecăm; Skalerii îi puse o mână pe umăr Dorianul clătină capul
- Chiar şi cu ajutorul artileriei fortificaţiile nu vor zăgăzui armiile ce ne-au urmărit. Sunt prea mulţi.
- De aceea suntem noi aici.
O fiinţă asemănătoare cu un centaur dar provenind clar din dragoni, un dragun, intrase, cu greutate în buncărul în care se aflau aventurierii.
- Daitan, ce cauţi aici? Arianus era uimit, rasa dragunilor nu era cunoscută pentru acte de caritate sau pentru apărarea ordinii
- Triumvarii au promis ajutor prietenului nostru comun, se pare că namacuşii reprezintă un aliat important. Oricum, suntem aici, şi, tehnic noi nu trebuie să dăm explicaţii emisarilor care se apropie. Avem şi alte surprize pentru tyrani. Suntem destui

care am pierdut prieteni dragi din cauza lor. Plecaţi, nu vă faceţi griji pentru armuri, ajutorul a sosit.
Portaluri se deschideau peste tot, mii de draguni cu scuturi personale şi arme energetice, năvăliră asupra armiei haosului, în urma lor venind propriile creaturi de luptă. Săbiile lance sfâşiau cu uşurinţă câmpuri defensive, armuri organice sau câmpuri psionice. Prinse pe spatele animalelor de povară mitraliere trăgând fragmente de cristal la viteze enerme măturau rândurile haosului.
Şi alte trupe aliate ieşeau prin portaluri, tăvălugul distrugând totul în cale.
Acesta fu ultimul lucru pe care îl văzu Arrianus înainte ca „săltăreţul” să-i recupereze, să zboare cu eleganţă evitând focul armelor haosului, străbătând atmosfera şi dispărând în neantul interplanar.
Pentru moment bătălia se terminase şi-şi putea permite să se odihnească.
Până la următoarea misiune.